

ningen, uden at man særlig havde fremhævet det, havde været den at give de Livrenter, der vare tegnede i Statsanstalten, en saadan Særstilling som den her omtalte. Imidlertid har Spørgsmaalet været rejst, og det har været rejst i Pressen, og fra Direktionen for Statsanstalten for Livsforsikring er der i denne Anledning blevet skrevet en Artikel, hvori Direktionen nærmest synes at gaa ud fra, at § 16 dog dækker Indehaverne af Livrenter fra Statsanstalten. Jeg synes, at hvis dette virkelig skulde blive Resultatet af en Fortolkning af § 16, vilde det være meget uheldigt, og saa vilde der være Grund til, at vi, medens vi ere ved at lovgive om Livsforsikring, vedtage en Ændring, der klargør dette Punkt. Imidlertid have vi dog ikke villet gøre det, forinden vi havde hørt den højtærede Finansminister udtale sig herom, og jeg skal derfor tillade mig at spørge den højtærede Finansminister om, hvorledes han ser paa dette Forhold. Hermed skal jeg anbefale Forslaget og de af Udvalget stillede Ændringsforslag til det høje Ting.

Birek: Af dette Lovforslags tre Dele, Overførelsen af de 11 Mill. Kr., Ændringen af Bonusloven og Ændringen af Loven af 1870, skal jeg først udtale mig om de 11 Mill. Kr. Jeg kan her væsentlig henholde mig til, hvad jeg havde den Ære at fremsætte ved første Behandling, idet jeg dog maa sige, at de Anker, jeg den Gang havde imod de 11 Mill. Kr.s Overdragelse til Regeringens Disposition, ikke ere blevne imødegaaede, og de Forhold, som gjorde, at jeg der Gang havde den Mening, ikke ere blevne ændrede. Det staar for mig saaledes, at den juridiske Berettigelse til at inddrage dette Beløb er fuldstændig klar, og den har jeg heller aldrig bestridt. Men det er mig vedblivende ikke helt sikkert, om Tidspunktet er hensigtsmæssigt og det rette. Særlig Tvivl nærer jeg om, at Anvendelsen er den rette. I det Øjeblik Udvalget havde fastbundet disse Midler, f. Eks. til en Løsning af et Forsikringsspørgsmaal eller et Alderdomsforsørgselsesspørgsmaal, altsaa til et med Oprindelsen til disse Midler beslægtet Spørgsmaal, kunde der maaske have været Grund til at gaa med dertil. Men i al Almindelighed at kaste denne særlige Fond paa 11 Millioner ud til Finansministeren til Brug for et Forsikringsvæsenet saa fjernt liggende Formaal, som Husmandslodder ere, tror jeg ikke kan være fuldt ud forsvarligt.

Den ærede Ordfører mente, at jeg

kun var fremkommen med mine Argumenter, fordi jeg ikke kunde finde paa bedre. Ja, det er jo altid Tilfældet med de Argumenter, man fremsætter. Jeg kan kun sige til det ærede Medlem, at Livsforsikringsanstaltens Konkurrenceedygtighed vil selvfølgelig ikke reelt svækkes ved denne Foranstaltning. Vi ere fuldstændig klare paa, at Statsanstalten for Livsforsikring ved sin Statsgaranti vil være lige saa stærk nu som før, men det maa ganske bestemt siges, at denne Foranstaltning for det store Publikum dog vil staa som en Svækkelse af Anstalten. Og det ærede Medlem maa huske paa, at i det Øjeblik Agenter fra andre Selskaber komme frem og agitere, ville de rolig sige: Se Staten har taget de 11 Millioner, og den højtærede Finansminister — ja, Agenterne sige jo ikke den højtærede — har ved første Behandling — eller det var maaske i Motiverne til Lovforslaget — sagt noget om, at han aabnede Mulighed for Regeringen til at komme igen, naar de 11 Millioner vare godt fordøjede. Under saadanne Forhold tror jeg, som sagt, at man skal være forsigtig. Jeg vilde oprindeligt helst have ønsket, at disse Penge, som overførtes til en særlig Fond, i hvert Fald paa en vis Maade vare blevne baandlagte til Fordel for Anstalten, saa at de kunde danne en særlig Garantifond. Jeg har imidlertid ikke ønsket at stille Ændringsforslag herom, for det er ingen Nytté til at stille Ændringsforslag, som blive stemte ned, men som Forholdene nu ere, maa jeg tilraade mine ærede Partifæller og andre ikke at stemme for dette Forslags Overgang til tredje Behandling eller rettere sagt for dets Oversendelse til Landstinget.

Den ærede Ordfører omtalte kortelig, at de udenlandske Selskaber nu vare blevne daarligere stillede i Konkurrencen. Jeg maa med det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) ganske bestemt hævde, at det ærede Medlem har Uret deri. De udenlandske Selskaber blive nemlig bedre stillede, naar de kunne gaa rundt og tale om deres Depositum, og jeg skal her lejlighedsvis udtale det Ønske og Haab, at Livsforsikringsudvalget vil opgive Fordringen om de 100,000 Kr. Hellere slet intet end 100,000 Kr., som der kan agiteres med, men som alligevel er Blaar i Øjnene.

Til den anden Række Ændringer, Ændringerne i Bonusloven, er der i Realiteten intet at sige, og den sidste Ændring, som Udvalget har stillet, er formentlig oven i Købet en Forbedring.

Den rent formelle Ændring, jeg har